[illegible]

COMPENDIA

VITAE, VIRTUTUM, ET MIRACULORUM

SEX BEATORUM

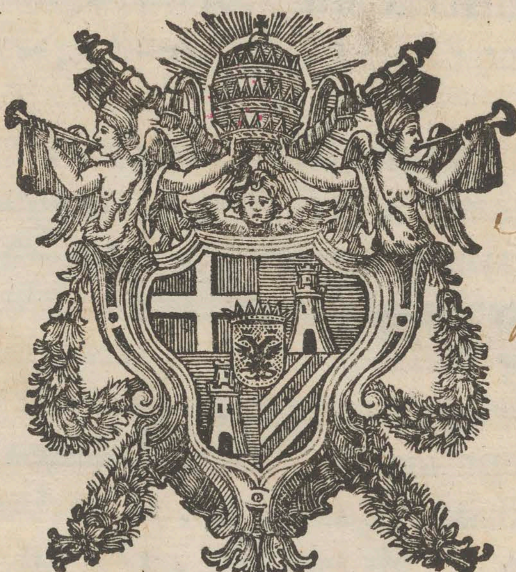
Ann. 1767.

CANONIZATORUM.

Ann. 1767.

COMPENDIUM
VITÆ, VIRTUTUM, ET MIRACULORUM
NECNON
ACTORUM IN CAUSSA
CANONIZATIONIS
B. JOHANNIS CANTII
Presbyteri secularis, & in Universitate Academiæ Cracovien. Sac. Theologiæ Doctoris, & Professoris.

Ex Secretaria Congregationis Sacrorum Rituum.

ROMÆ M. DCC. LXVII.

Ex Typographia Reverendæ Cameræ Apostolicæ.

JOHANNES CANTIUS in Oppido KENTY Cracovienſis Diœceſis ex Stanislao Viro Conſulari, & Anna legitimis Conjugibus, atque egregiis chriſtianiſque moribus conſpicuis natus eſt anno Domini milleſimo trecenteſimo nonageſimo ſeptimo Junii menſis die 24., qua Chriſti Præcurſoris nativitatem commemorat Eccleſia; eique propterea in Baptiſmate JOHANNIS nomen fuit impoſitum.

Ab ipſa infantia piiſſimorum Parentum ſtudio, & ſollicitudine chriſtianæ pietatis rudimentis ſedulo excultus, & divinæ gratiæ præventus auxiliis indolem ad omnia, quæ catholicæ ſunt officia diſciplinæ pronam maxime præmonſtravit: Erga Parentes namque obſequentiſſimus pia & ſancta eorum conſilia, monitaque facile & libenter excipiebat, ac prompte fideliterque exequebatur; nil leve, aut puerile in verbis referebat vel moribus, ſed gravitatem, modeſtiam, ac ſenilem maturitatem.

Poſtquam pueritiæ annos ſub optimorum

Parentum disciplina transegerat, & primis liberalium artium rudimentis imbutus jam fuerat, illorum consilio, & voluntate ad Academiam Cracoviensem non multo pridem ab Uladislao Jagellone Poloniæ Rege fundatam, ad quam ex universa Polonia, exterisque Regionibus plurimi Adolescentes majorum studiorum caussa confluebant profectus est. Hujus Academiæ Scholas frequentans Adolescens Johannes Philosophicis disciplinis sedulam adeo strenuamque navavit operam, ut ingenii præstantia, & laboris assiduitate maximos ac celeres in ea scientia progressus fecerit; ac propterea gradu Baccalaurei primum, mox Magistri in philosophica facultate decorari promeruit.

Quum vero ad doctrinæ præstantiam miram adjungeret vitæ innocentiam, modestiam, & comitatem morum, constantemque ab omni genere mali fugam, factum est, ut non humanæ laudis, atque honoris cupiditate, sed eorum, qui ejus curam gerebant incitamento illos sibi gradus comparaverit. Et quamvis profectum in studiis, & ingenii sui perspicacitatem numquam ostentare, sed omnino celare consuevisset, ne a christianæ humilitatis, quam ardentissime diligebat institutis deficeret; impedire tamen non potuit, quin Academiæ universæ, ejusque Rectoribus comperta fuerit ejus ingenii vis, doctrinæque copia, quam propterea mirantes, ac suspicientes cum vitæ integritate conjunctam eum De-

Decani munere in Philoſophica facultate ſemel iterumque decoratum voluerunt.

Nec multo poſt lauream etiam doctoralem in ſacra Theologia, & Sacerdotalem dignitatem conſecutus eſt, majoribus inde ſtimulis incitatus ad exercitationem virtutum, vitæque ſanctitatem. Quare divinæ gloriæ amplificandæ, adaugendæque impenſiori ſtudio, ac ſollicitudine deinceps ſeſe addixit.

Munere itaque Doctoris ſuſcepto, quo humanis, diviniſque litteris ſtudioſam Juventutem rite ſancteque inſtitueret, nullam omnino diligentiam, laborem nullum prætermiſit, ac fugit; idque curavit in primis, ut quæ Auditoribus ſuis traderet Evangelicæ doctrinæ prorſus conſentirent; ſeque iiſdem præberet exemplum bonorum operum, ut in ejus vitam quaſi ſpeculum intuentes non minus ſcientia, quam Religione, ac pietate proficerent.

Nemo ſane fuit inter Academiæ Profeſſores, qui doctrinam ſacram in ſcholis eo felicius interpretaretur, aut copioſius & efficacius in privatis conloquiis, publiciſque concionibus traderet, atque explicaret; quapropter eximii Doctoris, & inſignis Concionatoris nomen, ac famam ſibi comparavit. Porro illa ætate univerſæ Scholæ per Britanniam, Hollandiam, atque Germaniam ſchiſmatici, hæreticique dogmatis labe infectæ doctrina perverſa Adoleſcentium corrumpebant ingenium; ſoli Cracovienſis Academiæ Profeſſo-

res

res orthodoxam a Romano puriſſimo fonte hauſtam, & Summorum Pontificum infallibili oraculo probatam, confirmatamque ſtrenue ſectabantur, edocebantque ſapientiam; & præ ceteris Magiſter CANTIUS e cathedra Juventutem, e ſuggeſtu Populum indeſinenter docebat, inſtruebatque in ſcientia Sanctorum, pietate nimirum, & recta morum diſciplina; voceque, & exemplo vitiorum, & peccatorum genus omne maxime vituperabat, & Apoſtolici pectoris libertate animadvertebat in deviantes ab evangelica lege; traditam vero ab ipſo doctrinam præclariſſimo ſigno Deus Optimus Maximus dignatus eſt confirmare.

Quum enim olim magnum excitatum fuiſſet incendium in platea S. Annæ, pluraque ædificia conſumpſiſſet, quin voraciſſimi ignis impetus ulla humana arte coerceri poſſet, timendumque foret, ne univerſa Civitas in favillam, & cinerem converteretur, miſertus JOHANNES tantæ Populi afflictionis ſupremi clementiam Numinis ferventi prece exorare cœpit, ut miſereretur, & parceret afflictiſſimis Civibus; dumque huic orationi efficacius inſiſteret, præſentem repente habuit Virum ætate maturum, & aſpectu venerabilem (Cracovienſem Epiſcopum S. Stanislaum fuiſſe ferunt) qui dulciſſimis verbis ipſum ſolatus eſt, monuitque illius incendii vim jam ultra non proceſſuram, præcepitque, ut Populum commonefaceret longe majoris incendii calamitatem

non multo post experturum, nisi pœnitentiam egisset ad divinam placandam Justitiam communibus peccatis nimium exasperatam. Surgens itaque Vir sanctus a sua oratione pœnitentiam toti Populo prædicavit, eumque adhortatus est ad ponendum peccatis modum, ac finem, moresque in meliorem sanctioremque formam instituendos, prædicens, quod nisi dignos pœnitentiæ fructus fecisset, sed novis peccatis divinam provocasset Justitiam, graviori flagello foret juste plectendus. Cohortationis hujus, quæ propheticum simul erat vaticinium quamcito obliti sunt Cracovienses Cives; quumque eorum peccata plurimum in dies multiplicarentur, gravioris incendii, quod nullo modo extingui potuit, & magnam Urbis partem in cinerem redegit calamitatem subierunt.

Quotidie rem divinam peragebat tanta religiosi cordis significatione, & pietatis æstu, ut qui aderant in admirationem rapti ad devotionem vehementer excitarentur. Hoc autem quum indigne ferret communis hostis Diabolus, sacrificanti ipsi semel hyberno tempore in Ecclesia S. Annæ, quæ prope adiacet Ædibus Academiæ, & ejus sacrificio adstantibus Hirundinis assumpta specie per templum volitantis, garrientisque turbationem, ac molestiam inferre molitus est; sed agnito Dæmonis artificio, missâque absolutâ templi fores occlusit, & circumvolitantem, ac fugam quærentem avem apprehendit,

at-

atque elata manu terræ allidere dum vellet, deprecantibus, qui aderant, ut insonti, & divinorum ignaræ parcat Aviculæ, respondit Vir sanctus: *Statim videbitis quod sit genus Avis istius*; moxque eam in terram projecit, quæ continuo in colubrum conversa horribili sibilo terrorem simul, & admirationem spectatoribus ingessit, & confestim evanuit.

Egregiæ doctrinæ comites erant christianæ Virtutes, in quibus vera consistit sapientia, quæ facilius in cordibus audientium inseritur, quando Instructoris exemplo firmatur. Hac ergo sibi regula constituta, studium omne, ac diligentiam eò contulit, ut vitam suam dirigeret, componeretque ad severiora evangelicæ doctrinæ instituta, & perfectam exemplorum Christi imitationem opera, moresque sui exprimerent, ac referrent. Non ignorans autem Humilitatem eam esse, qua mediante homo magis Christo assimilatur, sategit omnino, ut hæc virtus altissimas in ejus corde figeret radices. In primis namque serio mente recogitans vilissimam hominis conditionem, & incomprehensibilem Dei magnitudinem, huic honorem, laudem, & gloriam jure tantum deberi; illi vero contemptum, vituperium, & dedecus convenire probe agnovit: proinde abjectissimam sui ipsius opinionem fovit semper, ratusque omni contemptu, & vilipendio dignum se esse, nemini umquam etsi vilissimo & plebejo homini seipsum præferre

ausus

ausus est; sed cunctis se viliorem, despicabilioremque existimabat: & quamvis scientia, & intellectus perspicacia supra ceteros præstaret Academicos, in privatis tamen, publicisque disputationibus non ad pompam & fastum, neque ad inanem aucupandam gloriam; sed sinceræ dumtaxat veritatis studio subtilitatem ingenii sui palam efferebat. Nec ipsis Academicis honoribus umquam superbiit; quinimo pòst adeptam Doctoris in sacra Theologia dignitatem multo magis quam antea humilitati studuit, sategitque despicabilis coram aliis & abjectus apparere.

Persæpe in communi Collegii residentia expertus est aliquot sui contemptores, & malignos detractores, sed, quæ erat profundissima ejus humilitas privatis sui contemptus occasionibus non contenta, vehementer angebatur quod non ab omnibus despiceretur. Nam propter vitæ, morumque sanctitatem maximo apud plerosque Academicos in honore habebatur. Itaque ut eorum de se opinionem, ac delata sibi reverentiæ, atque æstimationis officia declinaret atque defugeret, peregrinari ignotus ad exteras regiones constituit: Vili propterea ac paupere veste indutus longa atque incommoda suscepit itinera, quæ pedibus semper conficiebat, semel ad sancta Palestinæ loca, quater vero ad Apostolorum limina Romam profectus egeni abjectique hominis specie, quo

contemptui ac ludribio ab omnibus habere-tur.

Omnis malitiæ, & doli expers sinceritatem, ac simplicitatem tantam in verbis, & factis demonstravit semper, ut parvulo recens nato similis esse videretur. Quod corde tenebat, linguâ sincere loquebatur, & factis confirmabat; ab omni fraude, dolo, & mendacio quammaxime alienus, quod quum omnibus compertum foret, tum quibusdam in primis Latronibus, qui eidem Romam proficiscenti omnem surripuerunt, quam gerebat pro viatico pecuniam; quumque interrogatus ab illis si aliam forte absconditam haberet, negasset autem oblitus consutorum in veste aureorum; horum postea recordatus revocavit Latrones, illisque reversis: *Nolo*, inquit, *mentiri*; *accipite & hanc*, *cujus eram oblitus*, *pecuniam*. Stupentes autem Latrones tantam hominis simplicitatem, & sanctitatem, ac compuncti jam ante sublatam restituerunt humiliter rogantes, ut sibi ignosceret, quod facile a mitissimo & sancto Viro impetrarunt.

In Patriam reversus Virtutum omnium exercitatione animum excolebat, nihil in humanis quærens, vel appetens præter Deum, cui soli toto corde inhiabat, & mente. At vacante Paroecia Loci Olkusz quinque milliariis Cracovia distantis unanimi voto majorum Collegii Professorum, ad quos collatio pertinebat con-

concredita eſt illius adminiſtratio Viro ſancto; qui munus libenter ſuſcepit, atque in illius exercitio boni Paſtoris partes omnes implevit; exemplo enim irreprehenſibilis vitæ, & frequenti divini verbi prædicatione oves ſuæ curæ commiſſas ad accuratam divinæ legis obſervantiam; ac fugam ab omni genere mali allicere ac pertrahere ſategit; ſed non multo poſt tempore Paroeciam illam reſignavit, ratus animarum curam graviſſimum onus eſſe, & periculi plenam. Metuebat ſcilicet, ne in eo munere diutius obeundo complurium ſeſe omiſſionis culparum reum coram Deo ſtatueret. Itaque ad Collegium reverſus Theologiam docere perrexit.

Caſtitatem mentis, & corporis immaculatam ſervavit, creberrimis jejuniis carnem maceravit, & flagris, aſperique cilicii uſu perpetuo edomuit ac ſubegit. In patientia benignus, in Fide fortis, in caritate fervidus, in contemplatione ſublimis, in expectatione patiens, in abſtinentia ſingularis, nihil in ore habens niſi Dominum Jeſum, & nomen ſanctiſſimæ Matris ejus Mariæ. Cibus ejus parciſſimus vix ad vitæ ſuſtentationem, numquam vero ad voluptatem; veſtis obſoleta non ad frigus propulſandum, ſed ad nuditatem tegendam: Somnus quoque breviſſimus; vix enim eo fatigatum jejuniis, & ſpiritualibus ac litterariis exercitationibus languidum corpus reficiebat. Lectulus nuda ſemper humus; urſina vero pelle ſenio

confectus ob naturalem calorem jam deficientem usus est ad se calefaciendum. Postquam sacræ Theologiæ Doctor renunciatus est carnem amplius non comedit.

Quum vero semel magno carnis comedendæ appetitu Dæmonis arte excitato teneretur, suillam carnem, quam assari jusserat vix ab igne amotam accepit, eaque faciem, dorsumque graviter commaculans, adurensque seipsum, severe exprobravit inquiens: *Carnem caro expetivisti? vescere igitur illa ad satietatem*; & nec quidem degustatam in mensa relinquens ad orandum illico secessit, efficacissimeque Deum deprecatus est, ut ab ejusmodi tentationibus, atque a pruritu libidinis deinceps liberaretur, & exaudiri promeruit, suppetias ferente Deipara Virgine, quæ cum Puero Jesu visibilem illi se exhibens sertum candidum servatæ Virginitatis præmium, futuræque thesseram gloriæ porrexit.

Peccatum tanto prosequebatur horrore, ut leves culpas ita ploraret, ac si graves essent atque lethales; nil vero umquam reprehensibile in ejus verbis, & operibus animadversum est. In Capitulis, Congregationibus, aut conloquiis Doctorum, & Magistrorum quum aliquid veri dicendum sibi putasset, quo aliquorum animum offendisse, atque exasperasse deinde timeret, illos seorsim conveniebat, antequam ad aram rem divinam peracturus adcederet; his-

hisque humillimis compellabat verbis: *Vado ad officium divinum, rogo te, parce mihi, si acerbo aliquo verbo te læsi;* neque recedebat prius, quam cum illorum singulis perfectæ reconciliationis foedus inivisset. Ipse vero ab aliis aspero & injurioso verbo lacessitus humiliter ac mansuete siluit semper, tacitus mente revolvens Canonem, quem fidelissime observare proposuerat, & ad sui aliorumque instructionem mensæ sedilibus, parietibusque cubiculi, portis, & libris inscriptum habuit quoad vixit:

Conturbare cave, non est placare suave.
Diffamare cave; nam revocare grave.

Quare irrogatas sibi quascumque injurias perpetuæ oblivioni tradidit semper, idemque alios docuit, ut Divini Magistri exempla pressius imitarentur.

Opera utriusque misericordiæ jugiter exercebat, consilia petentibus dando, afflictos, moerentesque solando, hospitio excipiendo pauperes advenas, & peregrinos, carceribus mancipatos visitando, & vestes, ac calceamenta quot annis suo ære coempta mendicis utriusque sexus distribuendo, cum quibus etiam stipendium suorum laborum annuatim dividebat, minore sibi parte reservata, majore vero in beneficium indigentium liberaliter erogata. Quumque aliquoties e Collegio egressus in pauperem excalceatum offendisset, calceos sibi detractos genero-

se

ſe illi donavit, & nudos ſuos pedes demiſſo pallio obtegens, ne diſcalceatus per vias incedere ab ullo videretur, domum regreſſus eſt.

In feſto nativitatis Domini noſtri Jeſu Chriſti pergens ad Eccleſiam Matutinarum laudes recitaturus pauperem ſupra nivem jacentem, frigoris rigore toto corpore contremiſcentem, ærumæque ſuæ commiſerationem, ac ſubſidium poſtulantem vidit, excepitque, pietate commotus veſtem ſuam illi dedit, quam poſtea ex Eccleſia redux a Deipara ſibi reſtitutam in proprio cubiculo inſperato reperiit. Die altera, dum adhuc eſum carnis ſibi non interdixerat, diſcumbens in Cœnaculo cum ſuis Collegis, audita voce pauperis prope Collegium pertranſeuntis, & ſtipem petentis, fruſtum carnis ſibi ſubtractum juſſit ad illum adferri, quod miſericordiæ opus maxime admirati ſunt Commenſales ſinguli; ſed magis deinde obſtupuerunt, quod repente illud ſupra menſam repoſitum conſpexerunt, itaut a SSma Dei Genitrice Viro ſancto reſtitutum nonnulli crediderint, ut eo veſceretur.

Ab hoc autem ſingulari prodigio excitati Profeſſores majoris Collegii conſtituerunt inter ſe unum Pauperem quotidie commenſalem habere, atque pari victu, quo quiſque ipſorum uteretur enutrire; quæ piiſſima conſuetudo viget adhuc noſtris temporibus. Quod ſi aliquando contingat venire Pauperem ante januam triclinii

clinii Professoribus jam prandentibus, is, qui discumbentibus ministrat, eum, qui primus ad mensam sedet de Pauperis commonet adventu dicens: *Pauper venit*; ille vero respondet: *Christus venit*, statimque præbet illi paratam victus eleemosynam. Sancti quoque Viri exemplo a Professoribus nonnullis legata perpetua instituta sunt ad vestiendos quotannis pauperes nuditate laborantes, & de gremio Professorum unus eligitur, cui ex officio onus incumbit exigendi annuos fructus istiusmodi legatorum, & pauperes vestiendi.

Tanta autem insederat in corde sancti Viri erga pauperes & afflictos commiseratio, ut nullum esset calamitatis, & miseriæ genus, cui alacriter prompteque occurrere negligeret, & hanc Famuli sui caritatem Deus stupendis signis sibi gratam acceptamque fore declaravit. Die namque 16. Junii 1464. excipiens vocem flentis cujusdam Ancillæ, quæ amphoram lacte plenam de manibus forte collapsam fregerat, & duritiem severitatemque Dominæ suæ altis gemitibus accusabat, eam adivit, collectisque fragmentis, brevi ad Deum fusa oratione, integram illi restituit, atque aqua e fluvio Rudava ad mœnia Cracoviensis Urbis excurrente repleri jussit, quam in lac, novis fusis ad Deum precibus, subinde convertit.

Christum Dominum pro redemptione humani generis passum tenerrimo pietatis sensu pro-

prosequutus semper est; & ideo in jugi contemplatione mysteriorum ejus vitæ, passionis & mortis assiduo ferme versabatur, & pro ipsius amore laboriosa quæque, & corpori dura, ac permolesta pati, & vehementer cupiebat, & pro viribus patiendi occasiones captabat. Eo incitatus pio sanctoque desiderio in Palestinam usque ad Christi Domini sepulchrum visitandum peregrinari deliberavit nullo terræ, marisque periculo territus; nulla longinqui itineris, viarumque difficultate. Adjunctis ergo sibi sociis aliquibus, petitaque ab Episcopo Cracoviensi discedendi venia, ac benedictione abiit in regionem illam maxime dissitam, pedes semper itinerans, & sarcinula sua humeros onerans more vilium pauperrimorumque peregrinorum, nec equitare umquam a sociis licet vehementer rogatus voluit ubique terrestre iter perageretur. Ubi Terram sanctam pervenit eximiæ suæ pietatis erga Christum Dominum argumenta dedit loculentissima, tellurem illam, quam divinus Redemptor calcaverat, & pretiosissimo suo sanguine consperserat tenerrime exosculans, & piis lacrymis madefaciens non sine maximo cordis sui solatio, ac spirituali voluptate; sepulchrum vero gloriosissimum sui Redemptoris conspiciens actus memoria immensi beneficii redemptionis nostræ in lacrymas solutus grates egit perquam maximas unigenito Dei Filio, qui humanæ salutis caussa mortalem carnem assumere, & acer-

& acerbiſſimam mortem ſupra Crucis patibulum ſuſtinere dignatus eſt. Quamdiu Hieroſolymæ verſatus eſt, ne momento quidem a Dominica paſſione cogitationes abduxit, jugi lacrymarum vi, & corde vehementi compunctione transfixo ſingula recolens atque revolvens Servatoris noſtri tormenta: Turcarum vero impietatem, & infenſum in chriſtianam Fidem animum magnopere deteſtatus, eorum cœcitatem, ac falſæ Religionis ſuperſtitionem palam coarguere, atque exprobrare non trepidavit, ut ad Evangelicæ veritatis lucem eos adduceret. Nullo proinde abſterritus vitæ periculo ſeſe martyrio, cujus deſiderio vehementer æſtuabat non ſemel objecit, quod tamen conſequi minime potuit, propterea quod a Barbaris illis, atque infidelibus non patienter modo, ſed libenter audiretur.

Divinæ dilectionis ardore cor ejus adeo vehementer æſtuabat, ut nonniſi de Deo cogitare, de Deo loqui, cum eo dumtaxat agere poſſe videretur; quare vix abſoluta muneris ſui in ſcholis exercitatione Templum illico adibat, atque in preces, & lacrymas effuſus ante poſitum in Altari divinæ Euchariſtiæ Sacramentum ad horas perſtabat. Noctes vero ipſas pene integras orando tranſigebat ante Imaginem Chriſti Domini prope Collegii majoris fores poſitam, quæ eumdem e transfixo latere copioſo manentem ſanguine repræſentabat; ibique in-

Dominicæ paſſionis myſteria profunda meditatione intentus non ſemel in diuturnam extaſim rapiebatur. Ab eadem porro Imagine ſupernas voces perſæpe audiiſſe fertur, quibus mirifice recreatus in arrepto ſanctitatis curſu confirmabatur. Imago autem illa quum mortuo ſancto Viro ad Eccleſiam Sanctæ Annæ majoris venerationis ergo translata fuiſſet, ſponte ad locum, unde amota fuerat reverſa perhibetur.

Virorum ſanctorum, qui tunc Cracoviæ vivebant familiari conſuetudine uti conſuevit, quorum conloquiis, & exemplo ad Deum ardentius diligendum, atque evangelicam alacrius decurrendam perfectionis viam vehementius excitabatur. Hi fuerunt BB. Sventoslaus, Simon de Lipnica, Stanislaus Caſimiritanus, Iſaias ex Eremitis S. Auguſtini, & Michael Ordinis Sanctæ Mariæ de Metro. Horum ſanctiſſimorum Virorum æmulari innocentiam vitæ, morumque perfectionem impenſe ſtudebat, & quas in ſingulis mirabatur virtutes in ſe referre nitebatur.

Septimum ſupra ſexageſimum ætatis annum quum attigiſſet, langueſcentes jam corporales vires perſentiens diſſolutionis ſuæ tempus imminere cognovit; quare totum eò contulit ſtudium, ut ad mortem ſe quamdiligentiſſime compararet. In primis ergo quidquid penes ſe retinebat in neceſſarium uſum, commodum-

dumque pauperibus diſtribuit; deinde conſcientia ſacra exomologeſi rite expiata, ſanctiſſimoque Chriſti corpore refectus lectulo decubuit Chriſti Domini adventum impavide & hilariter præſtolaturus. Morbo ingraveſcente, cœleſtis gloriæ incenſus deſiderio ad Dominum perſæpe clamabat cum Pſalmiſta: *Hei mihi Domine quia incolatus meus prolongatus eſt*! aliiſque piiſſimis, quibus uti ſolebat verbis cum Deo loqui continenter audiebatur. Sacro tandem munitus viatico corporis Domini Collegas ſuos ferventiſſimo allocutus ſermone eos impenſe hortatus eſt ad mutuam caritatem, pietatem, omnemque religionem; moxque ſpiritum ſuum Chriſto Servatori devotiſſime commendans die 24. Decembris in Pervigilio nativitatis Dominicæ anno æræ chriſtianæ 1473. feliciter ab ergaſtulo carnis ſolutus ad ſempiterna gaudia evolavit.

Corpus ejus ingenti Cracovienſium Civium mœrore, & veneratione in Eccleſia Collegiata S. Annæ ſepultum multis ſtatim clareſcere cœpit miraculis, quæ Fideles magna frequentia ad ipſum venerandum traxerunt; adaucto vero populorum concurſu idem corpus integrum illæſumque repertum in decentiorem locum tranſlatum eſt, & in magnificum ex ſelecto lapide ſepulchrum invectum. Ab illo ſepulchro poſt centum triginta ab obitu Viri ſancti annos recluſo mirabilis & ſuaviſſimus odor manavit a

multis perceptus; cujus prodigii fama per Civitatem evulgata adauxit magnopere veneratorum frequentiam, hujusque rei veritas testimonio fide dignorum Testium confirmata est. Cracoviensis vero Academiæ Professores vestem sancti Viri purpuream, quam Reverendam vocant, eaque Collegæ majores uti solent in disputationibus, pro reliquia religiose asservarunt, & hanc Decanus quilibet Philosophiæ recens electus induit, quum sui officii juramentum sollemniter præstat, renovatque bis singulis annis, ut per hanc ceremoniam excitetur in ipso memoria sancti Doctoris, & ad imitanda illìus exempla in erudienda Juventute, in muneribus, atque laboribus Academicis exstimuletur.

Percrebescente in dies ejus sanctitatis, & Miraculorum fama constructus est a Cracoviensi Episcopo Processus de vita, moribus, & miraculis illìus, præviaque istius discussione san. mem. Urbanus PP. VIII. per specialem commissionem propria manu signatam Caussam discutiendam commisit Congregationi Sacrorum Rituum, mandavitque, quod omissa generali ad Inquisitionem specialem deveniretur; quæ tamen institui quum non potuisset, Caussa siluit usque ad annum 1666., quo tandem reassumpta est, & a fel. record. PP. Alexandro VII. prævio consilio, & voto dictæ Sacræ Congregationis nova Commissio in statu, & terminis, in quibus Caussa ipsa reperiebatur signata.

ta.

ta. Quia vero ſupervenerant Decreta generalia ſan. mem. Urbani VIII. expediri oportuit eodem anno Literas remiſſoriales ad Conſtruendum Proceſſum particularem ſuper Cultu immemorabili BEATO VIRO exhibito, Caſum exceptum faciente a dictis Decretis generalibus, cujus declaratio, & reſpectiva adprobatio prodiit poſtea die 20. Martii 1676.

Expeditis ſucceſſive novis Literis remiſſorialibus pro inſtruenda Inquiſitione ſpeciali, dum hæc peragebatur, ſan. mem. Innocentius PP. XI. ad preces Poloniæ Regis die 27. Septembris 1680. benigne indulſit, ut in die anniverſaria obitus BEATI officium, & miſſa de communi Confeſſoris non Pontificis ſub ritu duplicis in Civitate Cracoviæ, & univerſo Regno Poloniæ recitari, & celebrari poſſet, paulloque poſt ſac. Rituum Congregatio juſtis de Cauſſis permota conceſſit, ut annuum ipſius BEATI Feſtum transferretur ad diem 19. Octobris.

Abſoluto jam vero Proceſſu Apoſtolico ſpecialis Inquiſitionis, iſtiuſque validitate die 5. Junii 1698. adprobata aſſumptum eſt examen Operum in Proceſſu dictæ ſpecialis Inquiſitionis compulſatorum, quæ falſo BEATO attributa fuiſſe tandem compertum quum habuiſſet ſac. ipſa Rituum Congregatio, ideo die 17. Septembris 1730. declaravit: *Non conſtare quod Opera in Proceſſu Apoſtolico compulſata, & BEATO attributa eſſent ipſius BEATI, ideo procedi poſſe ad ul-*

ulteriora. Discussæ subinde quum fuerint Virtutes in gradu heroico ipsius BEATI, die 4. Julii 1733. adprobationem ab eadem sac. Rituum Congregatione consecutæ sunt.

Quum vero interim electus fuisset BEATUS in Compatronum principalem totius Regni Poloniæ, & Magni Ducatus Lithuaniæ, die 16. Februarii 1737. confirmavit sac. Rituum Congregatio istiusmodi electionem, elevavitque ritum Officii in ejusdem BEATI honorem jam concessi ad duplicem primæ classis cum Octava; & postea die 31. Martii 1739. adprobavit orationem, & lectiones proprias secundi Nocturni pro eodem Officio.

Denique discussioni, & examini subactis Miraculis, super quibus Apostolicus Processus rite instructus pro valido fuerat adprobatus die 5. Septembris 1739. sub Pontificatu san. mem. Benedicti XIV. Pontifex hic nullum super illis Decretum edidit; nam proposita, & Suffragantium voto probata ob novam legem ab ipso Pontifice de ejusmodi Caussis evulgatam in numero sufficienti ad obtinendam Canonizationem BEATI non erant; quare necesse fuit alium construere Apostolicum Processum super aliis recentioribus Miraculis. Ex his vero tria in generali Congregatione coram se proposita, & mature examinata SANCTISSIMUS DOMINUS NOSTER PP. CLEMENS XIII., & alia duo ex illis prius discussis coram Prædecessore suo Benedi-

cto

cto XIV. plausu a Suffragatoribus exceptis, quæ tamen coram se in particulari Congregatione denuo reproponi, rigidamque ad trutinam iterum revocari voluit, adprobavit, quatuor scilicet in tertio genere, & sunt I. *Instantaneæ sanationis Pueri* SEBASTIANI LUZARK *ab hereditaria, & confirmata phthisi*. II. *Subitæ sanationis Puellæ* HEDUIGIS PASKOWNÆ *ab acuta febri cum integra, & absoluta virium omnium restitutione*. III. *Instantaneæ sanationis* MARIANNÆ GAWLICKÆ *a gravi perniciosa febri in mortis agonem adductæ cum subita & perfecta virium redintegratione*; ac IV. *Instantaneæ, & integræ sanationis magni & profundi ulceris a jugulo ad fauces usque fere omnia præter tendines, & majora vasa depasti, & fœtidissima tabe scatentis cum alimentorum per ejusdem ostium lapsu in persona* ANTONII OLEXOWIC: unum vero in secundo genere, hoc est *Regressus Mercium in flumen* SOLA *prolapsarum, & præterfluentium aquarum impetu procul raptarum adverso flumine ad locum demersionis*.

Quibus omnibus stantibus idem SANCTISSIMUS DOMINUS NOSTER fusis prius ad Deum precibus, & divini Paraclyti lumine enixe expetito die 2. Februarii currentis anni Festo Purificationis Beatæ Mariæ Virginis Decretum Canonizationis B. JOHANNIS quandocumque faciendæ pronunciavit, pro cujus executione supplicationibus Regum, & christianorum Principum initio Caussæ Sanctæ Sedi porrectis modò

dô ſuas etiam humillimas adjungunt hodiernus Rex, Magnateſque Poloni Regni, præſertim Eccleſiaſtici, Cracovienſis Senatus, & Academiæ ejuſdem Civitatis Collegæ omnes, atque Profeſſores.

F I N I S.